

Arrest

nr. 64 645 van 12 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 februari 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, verkrijgt op 11 maart 2009 een visum type D, in functie van haar huwelijk met K.A., van Nederlandse nationaliteit. K.A. had op 19 december 2008 een verklaring van inschrijving ontvangen onder de vorm van een bijlage 8. De aan hem toegekende E-kaart is geldig van 19 december 2008 tot 19 december 2013.

Op 23 februari 2009 dient de verzoekende partij een visumaanvraag lang verblijf (type D) in.

Op 23 maart 2009 meldt de verzoekende partij zich aan bij de gemeente om zich in te schrijven. Er wordt haar een bijlage 15 gegeven.

Op 2 juni 2009 krijgt het bureau "huwelijken" van de verwerende partij bericht dat de verzoekende partij sedert 4 april 2009 in België is maar dat haar echtgenoot haar al verlaten heeft (zie mail 2 juni 2009 van V.K. naar J.).

Op 15 juli 2009 verkrijgt de verzoekende partij een F-kaart, geldig vanaf 25 juni 2009 tot 25 juni 2014.

Op 14 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf gesteund op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 29 december 2009 wordt er een verslag opgemaakt door de wijkagent in het kader van een woonstcontrole die enkel op het oude adres een onderzoek voert. Er wordt vastgesteld dat er voor de verzoekende partij een adreswijziging is aangevraagd naar de stad Gent en dit sinds 14 december 2009 en dat haar echtgenoot sinds 28 oktober 2009 naar Nederland is vertrokken.

Op 3 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (O., N.), geboren te (...), op (...) en van Marokkaanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1,2° van de wet van 15/12/1980: de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk.

Uit het samenwoonstverslag van de politie van Gent dd 29/12/2009 blijkt dat betrokkene en haar echtgenoot niet op het adres aan te treffen zijn. Volgens de burens zouden de twee al een ruime tijd het appartement verlaten hebben. Verder wordt wat de agent in het verslag verklaart, bevestigd door de gegevens uit het rijksregister van de echtgenoot van betrokkene. Sedert 28.10.2009 staat deze immers met een adreswijziging naar Nederland.

Omwille van deze reden wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van "artikel 42quater van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het gelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsverplichting en verzoeksters rechten van verdediging. Manifeste beoordelingsfout."

Het middel luidt als volgt:

"1. Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

2. Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied beëindigd enkel en alleen omdat zij niet meer zouden samenwonen en haar echtgenoot sedert 28 oktober 2009 met een adreswijziging naar Nederland staat.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoekster, uitsluitend gebaseerd op het feit dat zij niet meer zouden samenwonen en dat haar echtgenoot sedert 28 oktober 2009 met een adreswijziging naar Nederland staat, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

3. Dat evenwel verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoekster te horen hieromtrent.

Dat de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoeksters verdediging/standpunt niet werd gehoord.

Dat immers verzoekster in België het slachtoffer was van ernstig huiselijk geweld waarbij politietussenkomsten noodzakelijk waren en waarbij verzoekster genoodzaakt was haar toevlucht te nemen tot het Vluchthuis Gent en tot de Vrederechter van de Vierde kanton te Gent teneinde voorlopige en dringende maatregelen te bekomen.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden. Dat er sprake is van een ernstige beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

4. Dat verder dient te worden vastgesteld dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met de bepalingen van het art. 42quater Vw. welke het volgende stelt:

Artikel 42quater Vw.

"§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

1° er wordt, op basis van artikel 42bis, § 1, een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, vermeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, volstaat de motivering, gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element, enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

Hetzelfde geldt voor familieleden van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, in de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien:

1° hetzij het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk;

2° hetzij het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° hetzij het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet

5. Dat dus het art. 42quater, §4 Vw. een aantal uitzonderingen opsomt waarbij het verblijfsrecht toch niet wordt beëindigd wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer" (cf. art. 42quater§4, 1° Vw.).

Verzoekster dient vast te stellen dat deze uitzonderingen slechts gelden voor het art. 42quater §1, eerste lid, 4° Vw. en niet voor art. 42quater §1, eerste lid, 2° Vw.

6. Verzoekster meent dat er schending is van het gelijkheidsbeginsel wanneer voormelde uitzonderingen (in het art. 42quater §4, 1° Vw.) niet gelden voor het art. 42quater §1, eerste lid, 2° Vw. !!!.

Dat immers wanneer "de echtgenoot vertrekt uit het Rijk" de facto dient gelijkgesteld te worden met "er is geen gezamenlijke vestiging meer" en dus er sprake is van dezelfde toestand.

7. Dat, gezien verzoeksters huwelijk ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk, zij eveneens moet kunnen beroep doen op de bepalingen van het art. 42quater, §4, 1° Vw. gelet op het feit dat in casu toch sprake is van "geen gezamenlijke vestiging".

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en schending van het gelijkheidsbeginsel wanneer verweerder als reden van de bestreden beslissing art. 42quater §1, 2° Vw. inroept en niet het art. 42quater §1, 4° Vw. (wat in casu perfect mogelijk was).

8. Dat door het inroepen, als reden van de bestreden beslissing, van het art. 42quater §1, 2° Vw., verzoekster manifest wordt verhinderd beroep te doen op de uitzonderingsbepalingen van het art. 42quater§4, 1° Vw.

9. Dat immers vaststaat dat verzoeksters ressorteert onder de uitzonderingsbepalingen van het art. 42quater§4, 1° Vw.

Dat immers verzoekster het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld en werknemer is in België en derhalve voor zichzelf in België beschikt over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, Vw.

Dat verzoekster ter staving van het huiselijk geweld waarvan zij in België het slachtoffer is geweest volgende bewijsstukken neerlegt:

- P.V. dd. 2.06.2009 nr. GE.55.LA.046091/2009 (+ medisch attest).
- P.V. dd. 16.06.2009 nr. GE.LA.050888/09 (verhoor verzoekster en echtgenoot).
- Verzoekschrift art. 223 B.W. dd. 2.11.2009.
- Beschikking Vrederechter van het vierde kanton Gent dd. 24.11.2009.
- Attesten Vluchthuis Gent dd. 25.09.09 en dd. 1.03.2011

Dat verzoekster ter staving van haar voldoende bestaansmiddelen in België een kopie van haar arbeidsovereenkomst (bijlage) dd.2.09.2010 en loonbrief januari 2011 neerlegt.

10. Dat door verweerder aan verzoekster de mogelijkheid niet werd gegeven voormelde bewijsstukken (waaruit blijkt dat zij voldoet aan de voorwaarden van het art. 42quater, §4 Vw.)!!!! alsnog neer te leggen.

Dat er derhalve sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van verzoeksters rechten van verdediging.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In een eerste en enig middel stelt verzoekster een schending voor van artikel 42quater van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het gelijkheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht en van de rechten van verdediging.

Verzoekster meent dat ze het slachtoffer was van ernstig huiselijk geweld waarbij politietussenkomen noodzakelijk waren en waarbij ze genoodzaakt was om haar toevlucht te zoeken tot het vluchthuis Gent

en tot de Vrederechter van het Vierde kanton te Gent teneinde dringende en voorlopige maatregelen te bekomen. Verzoeker meent vervolgens dat er een schending is van het gelijkheidsbeginsel omdat de uitzonderingen voorzien in artikel 42quater §4, 1° van de vreemdelingenwet niet gelden voor het artikel 42quater §1, eerste lid 2° van de vreemdelingenwet.

Artikel 42 quater, §1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen : (...)

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk; (...)"

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster geenszins betwist dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42 quater, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet en dat de echtgenoot van verzoekster uit België vertrok op 28 oktober 2009. Dit feitelijk gegeven vindt steun in het administratief dossier.

Waar verzoekster stelt dat ze zich in een schrijnende situatie bevindt, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat, zoals verzoekster zelf aangeeft in haar verzoekschrift, artikel 42quater §4 van de vreemdelingenwet, waarin het volgende wordt bepaald: "Hetzij bij zonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° en 2° (...) "toepassing vindt in het in §1, eerste lid, 4° van artikel 42quater van de vreemdelingenwet. Aangezien de bestreden beslissing genomen werd bij toepassing van artikel 42quater §1, 2° van de vreemdelingenwet, kan verzoekster zich niet beroepen op §4 van artikel 42quater.

Het feit dat zij het niet eens is met de wettelijke basis die voorzien is in de bestreden beslissing, die gelet op de gegevens uit het administratieve dossier op correcte wijze is tot stand gekomen, niet voldoende om de geldigheid ervan te betwisten.

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoonst dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoekster brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van haar situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoekster op een andere wijze werden behandeld. Verzoekster vergelijkt immers twee verschillende situaties, waardoor er geen schending van het gelijkheidsbeginsel kan worden aangenomen.

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat de rechten van verdediging op het administratief-rechtelijke vlak alleen in tuchtzaken toepasselijk zijn, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (cfr RvS 16 februari 2006, nr. 155.170).

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoekster zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsverplichting beoogd wordt, is bereikt.

In casu werd in de beslissing melding gemaakt van artikel 54 van het KB van 8 oktober 1981 en van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet waardoor kan worden gesteld dat verzoekster, samen genomen met het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, kon weten waarom een einde werd gesteld aan haar verblijfsrecht.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op

een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002).

Verwerende partij kan geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel verweten worden nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat de beslissing genomen werd op basis van een verkeerde voorstelling van de feiten.

Het enig middel is ongegrond."

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Zoals de verwerende partij opmerkt in haar nota houdt de zorgvuldigheidsplicht in dat de overheid zich op afdoende wijze informeert over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij het bestuur verwijt dat het heeft nagelaten zich op voldoende wijze te informeren. De verzoekende partij stelt dat uit het loutere bestaan van de aanvragen tot adreswijziging, in casu in hoofde van haarzelf en haar echtgenoot, niet kan afgeleid worden dat de echtgenoot vertrokken is uit het Rijk en dat dergelijke motivering niet afdoende is. Zij verwijt het bestuur zijn beslissing uitsluitend te baseren op het niet samenwonen der partijen.

Uit het administratief dossier blijkt dat er een samenwoonstcontrole werd verricht, vermoedelijk op 29 december 2010 (nota verwerende partij), op het adres te Gent, Meerham terwijl eveneens wordt vastgesteld dat de verzoekende partij bijna twee weken voordien, hetzij op 14 december 2009, was verhuisd naar Gent, Baudelokaai, zijnde een ander adres dat zij had kenbaar gemaakt. De samenwoonstcontrole greep aldus plaats op een oud adres van partijen die tijdig aan de verwerende partij te kennen hebben gegeven dat zij niet meer op dat adres woonden. Voorts is de verzoekende partij daags na haar vertrek uit het vluchthuis gaan wonen op het adres dat de verwerende partij gekend was. Ten gevolge hiervan was de verzoekende partij niet aan te treffen op het oude adres en heeft zij geen uitleg over haar gezinssituatie kunnen geven. De verzoekende partij stelt terecht dat enkel op basis van aanvragen van adreswijzigingen op zich zonder een samenwoonstcontrole te doen op het nieuwe juiste (Belgische) adres, dat de verzoekende partij voor de controle had kenbaar gemaakt aan de stadsdiensten, niet kon afgeleid worden of op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, de echtgenoot uit het land was vertrokken.

Evenmin kan uit de verklaring van de bureaus afgeleid worden dat partijen niet samenwonen omdat de bureaus verklaarden dat beiden al sedert geruime tijd niet aanwezig waren in de vroegere woonplaats.

De verwerende partij meent uit het verzoekschrift te mogen afleiden dat de verzoekende partij niet betwist dat haar echtgenoot naar Nederland is vertrokken. De Raad volgt deze redenering niet. Uit het verzoekschrift blijkt dat wel dat er zich moeilijkheden voordoen tussen de verzoekende partij en haar echtgenoot, wat ondersteund wordt door de aan het verzoekschrift toegevoegde stukken. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verwerende partij kennis had van deze stukken voor het nemen van de bestreden beslissing. Als de verwerende partij stelt dat het vertrek van de echtgenoot van de verzoekende partij uit België steun vindt in het administratief dossier, blijkt uit het administratief dossier enkel dat een adreswijziging naar Nederland is aangevraagd. Of de echtgenoot daadwerkelijk naar Nederland is vertrokken met de bedoeling aldaar te blijven, kan niet worden afgeleid uit een aanvraag van adreswijziging. Immers kan het vragen van een Nederlands adres gebeurd zijn omwille van redenen vreemd aan de gezinssituatie van de aanvrager en diens familie. De verklaring van de vroegere bureaus is hieromtrent nietszeggend.

De aan het verzoekschrift toegevoegde stukken wijzen op ernstige moeilijkheden tussen partijen maar wijzen er ook op dat de echtgenoot van de verzoekende partij al eerder uit de echtelijke woonst vertrok, maar terugkwam, wat de verzoekende partij ook wenste, ondanks de verwondingen en slagen die zij toen al kreeg van haar echtgenoot (die deze feiten toegaf aan de politie). Zo verwijst de Raad naar de mail van 2 juni 2009 waarbij het bureau "huwelijken" bericht krijgt dat de verzoekende partij sedert 4 april 2009 in België is maar dat haar echtgenoot haar al verlaten heeft (zie mail 2 juni 2009 van V.K. naar J.). Uit deze mail had kunnen blijken dat er geen gezamenlijke vestiging meer was, terwijl nadien

uit het PV GE.LA. 050888/09 van 16 juni 2009 blijkt dat de echtgenoot van de verzoekende partij verklaarde: “(...) Ik verklaarde toen dat mijn echtgenote enkel met mij getrouwd was om haar papieren in orde te krijgen. Dit is echter niet zo ik zei dit omdat ik kwaad was. Ik weet dat ik ik het verleden fout heb gedaan door mijn vrouw te slaan, ik zal dit echter niet meer doen. Momenteel gaat alles goed tussen mij en mijn vrouw en wonen wij terug samen (...)” en de verzoekende partij bij haar verhoor ook te kennen gaf dat zij het huwelijk wenste verder te zetten. Ook het verzoekschrift dringende en voorlopige maatregelen dat de verzoekende partij toevoegde aan het verzoekschrift geeft duidelijk te kennen dat zij enkel een rustperiode binnen het huwelijk verlangde. Het vonnis van 24 november 2009 van de vrederechter van het vierde kanton te Gent machtigt de verzoekende partij afzonderlijk verblijf te houden en voorziet dat de verzoekende partij haar echtgenoot niet dient te ontvangen in de verblijfplaats maar enkel indien zij dit niet verlangt. Bijgevolg kan de Raad op basis van het administratief dossier niet besluiten dat de echtgenoot vertrok uit het Rijk in een gezinsrechtelijke betekenis van het woord hetzij dat de gedane gezinshereniging opgehouden heeft te bestaan. Evenmin kan uit het verzoekschrift ondubbelzinnig afgeleid worden dat de echtgenoot uit het Rijk is vertrokken omdat er een einde is gekomen aan de gezinshereniging.

Immers mag aangenomen worden dat de situatie beschreven in artikel 42quater § 1, 2° van de Vreemdelingenwet die situatie bedoelt van de echtgenoot die vertrekt uit het Rijk om zich niet langer in een gezin in België te vestigen.

Evenmin heeft de verwerende partij zich over andere feitelijke gegevens geïnformeerd. De verwerende partij heeft haar beslissing louter gesteund op de vraag van de echtgenoot van een adreswijziging naar Nederland en op een samenwoonstverslag dat niet werd uitgevoerd op het juiste adres. Zoals de verzoekende partij aanvoert, heeft de verwerende partij nagelaten alle relevante gegevens na te gaan.

Voorts verwijt de verzoekende partij dat er niet werd nagegaan of zij zich bevond in een bijzondere schrijnende situatie, meer bepaald of zij het slachtoffer was van huiselijk geweld, zoals omschreven in artikel 42quater § 4, 4° van de Vreemdelingenwet.

In de nota betwist de verwerende partij niet dat de verzoekende partij het slachtoffer is geweest van slagen en verwondingen door haar echtgenoot. De verwerende partij houdt enkel voor dat artikel 42quater § 4, 4° van de Vreemdelingenwet geen toepassing vindt omdat de bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 42quater § 1, 2° van de Vreemdelingenwet en niet in toepassing van artikel 42quater § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Volgens de verwerende partij geldt de toepassing van artikel 42quater § 4, 4° van de Vreemdelingenwet enkel indien de beslissing het verblijfsrecht beëindigt op grond van artikel 42quater § 1, 4° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42quater § 4, 4° van de Vreemdelingenwet luidt:

“(...) Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien:

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Artikel 42quater § 1, 4° van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer; “.

Uit de lezing van deze bepalingen blijkt dat, indien een verblijf kan beëindigd worden omwille van verschillende redenen, het de verwerende partij toekomt te kiezen op basis van welke bepaling zij het

verblijf beëindigt. Evenwel bevinden er zich in het administratief dossier zoals het de Raad voorligt onvoldoende gegevens om met zekerheid te kunnen vaststellen of de verzoekende partij zich al dan niet bevindt in de situatie omschreven in artikel 42quater § 1, 2° hetzij 4° van de Vreemdelingenwet.

Met verwijzing naar hetgeen voorafgaat kan het einde van een gezinshereniging niet louter en alleen worden afgeleid uit een aanvraag tot adreswijziging.

De zorgvuldigheidsplicht is niet nageleefd en in die mate is het onderdeel gegrond.

Aangezien een aangevoerd onderdeel van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, bestaat er geen noodzaak om de schending van de overige aangehaalde bepalingen of beginselen te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 februari 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN